

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ: ਅਗਵਾਈ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਣਾ

ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਫੱਟੀਆਂ

Jeff Pippenger

2012-10-15

ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ 3 ਵਿੱਚੋਂ 95

ਭੂਮਿਕਾ: ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦਾ ਆਧਾਰ

ਇਸ ਲੜੀ ਦਾ ਨਾਮ "ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ" ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਸੀਂ 1843 ਅਤੇ 1850 ਦੇ ਚਾਰਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਲੈਂਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਈਬਲ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕੋ ਸਮੇਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਅਭਿਲੇਖ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ

ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਦੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ। ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਐਕਸਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ, 12-17 ਅਗਸਤ 1844, ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਜੋ ਮਾਰਚ 1844 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਵੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਲੋਕ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਅਸੀਂ ਆਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਅਸੀਂ ਇਹ ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਬਾਰੇ ਹੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਐਲਨ ਵਾਈਟ, 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:11 ਉੱਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਿਆਂ, ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਪੁਰਾਤਨ ਨਬੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਾਡੇ ਦਿਨ ਲਈ ਬੋਲਿਆ।" 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10:11 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, "ਹੁਣ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵਾਸਤੇ ਵਾਪਰਿਆ; ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਆ ਪਏ ਹਨ।" ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਵਾਪਰੇਗੀ। ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਈਬਲੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਵਾਪਰੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣੀਆਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2520: ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ

ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਪਟ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ 2520 ਹੈ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਤੱਕ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜਾਣ ਲਈ ਹੀ ਰਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕੱਲ੍ਹ ਸਵੇਰੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ

ਆਓ *Life Sketches*, ਸਫ਼ਾ 196 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ: "ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਭੈ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਭੂਤਕਾਲੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ।" ਭਵਿੱਖ ਸੰਬੰਧੀ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਡਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਾਹ ਤੋਂ ਭਟਕ ਪਏ ਅਤੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਏ। ਜਿਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਇੱਥੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਭੈ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਦੇ। ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਵਿੱਚ ਇਹ *Spirit of Prophecy* ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਵਾਲਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਅਗਵਾਈ ਅਤੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਦਰਸਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਜਿਸ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਉਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕਰਾਈ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਮਿਡਨਾਈਟ ਕਰਾਈ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮਿਡਨਾਈਟ ਕਰਾਈ ਦੇ ਆਗਮਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਰਚਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਐਸੀ ਪ੍ਰਜਾ ਉਤਪੰਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਸਕੇ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ, ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾ ਤਾਂ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਐਂਤੋਮਨ ਸਮਰਾਜ ਦੇ ਪਤਨ ਬਾਰੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਰੇ ਹੋਇਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰੇ, ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ। ਉਹ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ—ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ। ਆਓ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹੀਏ: "ਇਸ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਐਡਵੈਂਟ ਲੋਕ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਰਾਹ ਦੇ ਦੂਰਲੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਸੀ। ਰਾਹ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਚਮਕੀਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਟਿਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਾਰੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਲਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਠੋਸ ਨਾ ਖਾਣ। ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਦੇ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਨ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕੁਝ ਥੱਕ ਗਏ, ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੁੰਦੇ। ਤਦ ਯਿਸੂ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਵਧਾਉਂਦਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਿਕਲਦਾ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟ ਟੋਲੀ ਉੱਤੇ ਲਹਿਰਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ 'ਅੱਲੇਲੂਯਾ!' ਪੁਕਾਰਦੇ ਸਨ। ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਬੇਧਿਆਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਤੱਕ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ।"

ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਚਾਨਣ ਬੁੱਝ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਪੂਰੀ ਹਨੇਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਠੋਕਰ ਖਾ ਗਏ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਗੁਆ ਬੈਠੇ, ਅਤੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਸ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਏ।"

ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ

2520 ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵੇਖਾਂਗੇ।

ਦਿ ਗ੍ਰੇਟ ਕਾਂਟ੍ਰੇਵਰਸੀ, ਸਫ਼ੇ 391–395 ਤੋਂ: “ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, 1844 ਦੀ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ,”—ਇਹੀ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ—“ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਵਿੱਚ ਘਿਰੇ ਰਹੇ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਲਦੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਂਤਵਨਾ ਦਾ ਸਰੋਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਹੀ ਸੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ, ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਦੀ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਚਾਨਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ।”

ਜੇਕਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਅਜੇਹੇ ਵੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ “ਉਹਨਾਂ” ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ; ਇਹ “ਬਹੁਤੇ” ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ—ਇੱਥੇ ਦੋ ਵਰਗ ਹਨ। “ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਨੇ, ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੁਨਰਜਾਗ੍ਰਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਇਹ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੂਤਕਾਲ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਗੁੱਥੀ ਹੋਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਅਜਿਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਸੀ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਅਤੇ ਉਤਕੰਠਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਇਸ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਲਈ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਸੀ, ਉਹ ਯਥੋਚਿਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਉਸ ਅਨੁਛੇਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, “ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਗੁੱਥੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮਝਦੇ ਸਨ” ਉਹ ਕਿਹੜੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਮੰਨਦੇ ਸਨ? 2520, 2300, ਅਤੇ 1335। ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਦੂਜਾ ਆਗਮਨ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਬੱਕੁਕ 2:1–4 ਦੀ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵੀ ਸੀ: “ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਹਿਰੇ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਰਹਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੀਣਾਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਟਿਕਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੱਕਦਾ ਰਹਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਉੱਤਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਿਖ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੱਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਲਿਖ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਉਹ ਦੌੜ ਸਕੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਅਜੇ ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੋਲੇਗਾ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਾ ਠਹਿਰੇਗਾ; ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦੇਰ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਆਵੇਗਾ, ਇਹ ਦੇਰ ਨਾ ਕਰੇਗਾ। ਵੇਖੋ, ਉਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਫੂਲੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਿੱਧੀ ਨਹੀਂ; ਪਰ ਧਰਮੀ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ।”

1842 ਵਿੱਚ ਹੀ, ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਕਿ “ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਿਖ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਖਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਉਹ ਦੌੜ ਸਕੇ,” ਚਾਰਲਜ਼ ਫਿਚ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਚਾਰਟ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਚਾਰਟ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹਬੱਕੁਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਆਗਿਆ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਵੀ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਦੇਰੀ—ਇੱਕ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ—ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਧਰਮ-ਵਚਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਜਾਪਿਆ: ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਅਜੇ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੋਲੇਗਾ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਠਹਿਰੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਆਵੇਗਾ, ਇਹ ਦੇਰ ਨਾ ਕਰੇਗਾ। . . . ਧਰਮੀ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਨਿਰਚਾ ਨਾਲ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ।’

1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ

ਇਹ ਗੱਲ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਿਯਮਿਤ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਅਨਿਯਮਿਤ ਕੰਮ—ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ ਜੋ ਐਲਨ ਵ੍ਹਾਈਟ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਸਹਾਇਕ ਕੰਮ ਲਈ ਵਰਤਦੀ ਹੈ। ਚਾਹੇ ਤੁਸੀਂ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅਗੇਵਾਨ ਸਵੈ-ਸਹਾਇਕ ਸੇਵਾਕਾਰਜਾਂ ਕੋਲ ਜਾਓ ਜਾਂ ਜਨਰਲ ਕਾਨਫਰੰਸ ਜਾਂ ਬਿਬਲਿਕਲ ਰਿਸਰਚ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਕੋਲ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛੋਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ, "ਇਸ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਹਨ।" ਉਹ ਐਲਨ ਵ੍ਹਾਈਟ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹਨ, ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸ ਚਾਰਟ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ "ਇੱਕ ਗਲਤੀ" ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਵੀ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਬੱਕੁਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ "ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇਗਾ।" ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਜੋ ਅਗੂਆਂ ਨੇ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੱਖਿਆ ਵੀ, ਹਬੱਕੁਕ 2 ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਹੈ। ਇਹੋ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਬੱਕੁਕ 2 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ "ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇਗਾ।" ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਚਾਰਟ "ਗਲਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ," ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ—ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।

ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਸਾਂਤਵਨਾ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸੀ:
"ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਖਦੇ ਹੋ, ਕਿ ਦਿਨ ਲੰਮੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰ ਦਰਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹੈ... ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵੀ... ਮੈਂ ਬੋਲਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਬਚਨ ਮੈਂ ਬੋਲਾਂਗਾ ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਹੁਣ ਹੋਰ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।" "ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਉਹ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਲਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੂਰਲੇ ਸਮਿਆਂ ਬਾਰੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ, ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹੈ; ਮੇਰੇ ਬਚਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁਣ ਹੋਰ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਜੇ ਬਚਨ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।" ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 12:21–25, 27, 28.

ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਉਹ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਆਈ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਐਸਾ ਵਰਗ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗੇ।

ਹਬੱਕੁਕ 2:1–4 ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਇਹ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਅਤੇ 1850 ਦਾ ਚਾਰਟ ਹਨ। ਹਬੱਕੁਕ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਆਯਤ 4 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਰਮੀ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਜਿਸ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਵਰਗ ਹਬੱਕੁਕ ਵਿੱਚ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਅਗਲੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਵਿੱਚ, ਹਬੱਕੁਕ 2 ਅਤੇ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ: "ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ।" ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੌਣ ਹਨ? ਉਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ 12 ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, "ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1335 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।" ਇਹ ਵਰਗ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹੈ।

ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਏ, ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਜਿਸ ਨੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਯੁਗਾਂ ਦੇ ਪਾਰ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੌਸਲੇ ਅਤੇ ਆਸ ਦੇ ਬਚਨ ਬਖਸ਼ੇ ਸਨ।

ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਭੈਣ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰਬੀ ਯੂਰਪ ਦੇ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਥੋਂ ਦੀ ਸੀ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਵਾਪਸ ਉਥੇ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਲੀਸਿਆਈ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਕੇ "ਉਸ ਉੱਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਵਾ ਦੇਣ" ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਇਹ

ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਟੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਸਕੇ।

ਉਸ ਨੇ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ ਫੋਨ ਕਰਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਆਵਾਜ਼ਾਈ ਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਧਨ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਥਾਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਧਨ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਉਹੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ ਜੋ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਹੋਇਆਂ ਨਾਲ ਵਾਪਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਸਨ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਮੇਰੀ ਹੀ ਰਹਿਨੁਮਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਕੇਵਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੋ।”

ਜੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਅਜੇਹੇ ਅੰਸ਼ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹੀ ਨਾਲ ਫੜੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਪਰਖ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਡਗਮਗਾ ਜਾਂਦਾ।

ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਧਿਆਨ ਦਿਉ ਕਿ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਹੱਥਕੁਕ 2 ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜੋੜਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਇਕ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮੱਤੀ 25 ਵਿੱਚ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੱਤੀ 24 ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਤੱਕ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਅਰਥਾਤ, ਯਹੂਸਲਮ ਦਾ ਨਾਸ, ਅਜ਼ਾਤੀ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਉਤਪੀੜਨਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਮਹਾਨ ਕਲੇਸ਼-ਅਵਸਥਾ, ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਢਹਿ ਪੈਣਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੁਣਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਧਿਆਇ 25 ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: “ਤਦ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ।” ਇੱਥੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ,—“ਹੁਣ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ—“ਇੱਥੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ,—“ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੀ ਕਲੀਸਿਆ” ਕੌਣ ਹੈ? ਉਹ ਅਸੀਂ ਹਾਂ।

ਉਹੀ ਗੱਲ ਜੋ ਅਧਿਆਇ 24 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰਬੀ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਿੱਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। “ਤਦ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੀਵਟੀਆਂ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਦੂਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀਆਂ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਸਿਆਣੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਮੂਰਖ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਮੂਰਖ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੀਵਟੀਆਂ ਤਾਂ ਲਈਆਂ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਤੇਲ ਨਾ ਲਿਆ; ਪਰ ਸਿਆਣੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੀਵਟੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਦੂਲੇ ਨੇ ਦੇਰੀ ਲਾਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਝਪਕੀਆਂ ਲੈਣ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁੱਤ ਗਈਆਂ। ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਕ ਪੁਕਾਰ ਹੋਈ, ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ।”

ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਗਮਨ, ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੂਲੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਧੀਨ ਹੋਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੁਧਾਰ-ਚਲਾਣੀ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਨਾਲ ਅਨੁਰੂਪ ਸੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਮੱਤੀ 24 ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੋ ਵਰਗ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਸਭ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੀਵੇ, ਅਰਥਾਤ ਬਾਈਬਲ, ਲਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਦੂਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਸਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੂਰਖਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੀਵੇ ਤੇਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਲਏ, ਤਦ ਬੁੱਧਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ

ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਲਿਆ। ਬੁੱਧਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਵਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਲਈ ਦੀਵਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਖੋਜਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ, ਜੋ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਲਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਕੇਵਲ ਉਤੇਜਨਾ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਚਲੇ, ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਚੰਗੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਜਾਂ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਅਸਲ ਕਾਰਜ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਉਹ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਸੌਟੀਆਂ ਆਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਡਗਮਗਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੀਵੇ ਮੰਦ ਪੈ ਗਏ।

“ਜਦੋਂ ਦੂਲੇ ਨੇ ਦੇਰ ਕੀਤੀ,”

ਦੂਲਾ ਕਦੋਂ ਦੇਰ ਲਗਾ ਗਿਆ ਸੀ? 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੂੰ। ਉਹ ਦੇਰ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ? ਇਹ ਦੋ ਵਰਗ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੇਠਾਲੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਅਨੰਤ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਉਹ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਪਰਖਣ ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੱਕ, ਇਹ ਅਨੰਤ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਚਰਮ ਬਿੰਦੂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਸ ਕੰਮ ਦਾ ਚਰਮ ਬਿੰਦੂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੇਨੇ ਨੂੰ ਮਲਿਨਤਾ ਤੋਂ, ਗੈਰੀ ਨੂੰ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਤੋਂ, ਸਿਆਣਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਰਖਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਜਦੋਂ ਦੂਲਾ ਦੇਰ ਲਾ ਬੈਠਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਉੱਘਣ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁੱਤ ਗਈਆਂ।” ਦੂਲੇ ਦੀ ਇਸ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤ ਜਾਣੇ ਦਾ ਬੋਧ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਸ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਦੇਰੀ ਦਾ। ਇਸ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਉੱਪਰੀ ਅਤੇ ਅੱਧੇ-ਦਿਲ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਡਗਮਗਾਉਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯਤਨ ਢਿੱਲੇ ਪੈ ਗਏ; ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਗਿਆਨ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਇਕ ਚੱਟਾਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਧੋ ਕੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। “ਉਹ ਸਭ ਉੱਘਣ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁੱਤ ਗਈਆਂ;” ਇਕ ਵਰਗ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਬੈਠਣ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਵਰਗ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦ ਤੱਕ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਜੋਤਿ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਤਦ ਵੀ, ਪਰਖ ਦੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ, ਆਖ਼ਰੀ ਵਰਗ ਆਪਣੀ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਲਗਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਘਾਟਾ ਖਾਂਦਾ ਹੋਇਆ ਦਿਸਿਆ। ਅੱਧੇ-ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਉੱਪਰੀ ਲੋਕ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਆਪ ਹੀ ਟਿਕਣਾ ਜਾਂ ਡਿੱਗਣਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਆਈ, ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਰਗ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੌਣ ਲੱਗੇ; ਪਰੰਤੂ ਬੁੱਧਿਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਜੋਸ਼ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਐਕਸ਼ੇਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ “ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ” ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਇਆ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰੇ।

ਪਰੀਖਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ: ਉਡੀਕ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ, ਖੰਡ 4, ਸਫ਼ਾ 228 ਤੋਂ: ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ—ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ, ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੱਕ—ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਪਰਖ ਹੈ। ਐਕਸ਼ੇਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ, ਆਪਣੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ, ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਗ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਰਗ ਤੋਂ

ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹੋ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਇਕ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਵਚਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਕ ਵਿਲੱਖਣ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਐਡਵੈਂਟਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲੱਭੀ ਗਈ। ਪਿਛਲਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਗਿਣਤੀ ਸਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਹਾਨ ਘਟਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ; ਪਰ ਉਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਲਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਧਰਮ-ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਦੂਜਾ ਆਗਮਨ।”

ਉਮੀਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚੀ ਆਸਥਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਉੱਧਾਰਕ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕੌੜੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਭੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ: ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੇ ਅਜੇਹੇ ਸਨ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਬਜਾਏ ਡਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀ, ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਏ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਸੱਚੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਸੇਗ ਦਾ ਉਪਹਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ।

ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਇ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਗਵਾਈ ਦਿੱਤੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਇ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਦਰਸਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਅਗਵਾਈ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਜੇਮਜ਼ ਵਾਈਟ ਅਤੇ ਐਲਨ ਜੀ. ਵਾਈਟ ਦੇ ਜੀਵਨ-ਰੇਖਾਚਿਤਰ, 1888, ਸਫ਼ੇ 186-187: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤ ਜਾਣ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖ ਕੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅਵਧੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਗਲਤੀ ਹੋਈ—ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਗਲਤੀ—ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਹੋ ਸਕੀ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੰਭੀਰ ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਮਿਲਰ ਸਹੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ, ਜੋ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦਾ ਸਿਖਰ ਬਣਣੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਹੀ ਭੁੱਲ ਵਿੱਚ ਸਨ।”

ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ, ਜੋ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਚਰਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੜੀ ਹੀ ਯੋਗ ਸੀ—ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵੇਲੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਇਆਂ ਦੇ ਡਰ ਕਾਰਨ ਸਵੀਕਾਰਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਸਤ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਉਪਹਾਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਲਾਲਾਇਤ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਭੇਦਕ ਪਰਖ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਸਲੀ ਚਰਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਗਈ ਜਿਹੜੇ ਪਰਖ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਕਲੰਕ ਤੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਜੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ ਗਏ; ਕਿਉਂਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਖੰਗਾਲਦੇ ਹੋਏ, ਭੁੱਲ ਲੱਭ ਲਈ ਗਈ—ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭੁੱਲ—ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਕਲਮ ਦੀ ਲਕੀਰ ਨੂੰ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਤੱਕ ਅਨੁਸਰਿਆ ਗਿਆ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਆਨੰਦਮਈ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ

ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਕ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੇ ਅਣਅਪੇਕਿਤ ਚੰਕਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਤਥਾਪਿ ਇਹੀ ਅਜਮਾਇਸ਼ ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ ਖਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਇਹ ਨਾ ਕੇਵਲ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਚਰਿੱਤਰਾਂ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜੋ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਮਸਲੇ ਦੇ ਸਹੀ ਪਾਸੇ ਨਿਕਲ ਕੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਜਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਕੇਵਲ ਐਕਜ਼ੀਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸੈਮੂਅਲ ਸਨੋ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ। ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ—ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ, ਜਿਥੇ ਉਹ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪਰਾਕਾਸ਼ਣਾ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਆਰੰਭਿਕ ਲਿਖਤਾਂ, ਸਫ਼ਾ 74: “ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ; ਕਿ ਅੰਕੜੇ ਉਹੋ ਜਿਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅੰਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਓਹਲੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਸਕੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।”

ਅਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ ਅਤੇ ਪਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ

ਜੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਧਰਮ ਦੇ ਭੇਦ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਅਧਰਮ ਦੇ ਭੇਦ ਦੀ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਹੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਉਹ ਕਾਰਜ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਭਲਾਈ ਨਾਲ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਸੱਚ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਰਣਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਰਣਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ ਵੇਖੋਗੇ—ਸੱਚ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲਤਾ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਇਸ ਪਰਖ ਦੇ ਬੰਦੂ ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਧਰਮ ਦੇ ਭੇਦ ਨੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿੰਦਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਨੂਹ ਦੀ ਪਰਖ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਬੀਜ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬੀਜ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਹੀ ਉਹ ਕਾਰਣ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਉਤਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਵਜੋਂ ਲਿਆ—ਦੇਨਾਂ ਬੀਜਾਂ ਦਾ ਮਿਲਾਪ, ਅਧਰਮ ਦਾ ਉਹ ਭੇਦ ਜੋ ਨੂਹ ਦੀ ਪਰਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਪਰਖ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਖ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸੀਨਾਈ ਉੱਤੇ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਇੰਨਾ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਮਿਸਰ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਇਹੀ ਅਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ ਸੀ—ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਆ ਜਾਣਾ।

ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਨੀ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਹੀ ਉਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਨਹੇਦ੍ਰਿਨ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਪਰਖ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ 1260 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ੁੱਧ ਬੀਜ ਨੂੰ ਅਸ਼ੁੱਧ ਬੀਜ ਨਾਲ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਰਮ ਦਾ ਇੱਕ ਭੇਦ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਰਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਆ।

ਇਹ ਅਧਰਮ ਦਾ ਉਹ ਭੇਦ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ *Patriarchs and Prophets* ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਜਾਓ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਧਰਮ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪਰਖ ਹੋਣੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਦੂਤ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਸ ਪਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਓਥੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਧਰਮ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਸੰਦੇਹ ਦੀ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਰੱਖ ਕੇ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ, ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਝੂਠੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ—ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਕਿਰਿਆ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਹ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਸਮੂਹ ਅੱਗੇ ਉਹ ਸੰਦੇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ। ਜੇ ਕੋਈ ਉਸ ਸੰਦੇਹ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ।

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਸਪੇਕੇਨ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸਟਰ ਨੇ Early Writings, ਸਫ਼ਾ 74 ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼, ਵੇਬਸਟਰਜ਼ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ, ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ figures ਦਾ ਅਰਥ ਗਣਿਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।" ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਾ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ, ਉਹ ਪਾਸਟਰ ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ figures ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੰਦੇਹ ਬੀਜ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵੇਬਸਟਰ ਦੇ 1828 ਦੇ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: FIGURE, n. ਅੰਕਗਣਿਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਐਸਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸੰਖਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ 2, 7, 9।

ਉਹ ਸੰਦੇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਅਧਰਮ ਦੇ ਭੇਦ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਐਡਵੋਕੇਟਸ ਨੂੰ ਲਈ, ਜੋ ਉਹ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਨਾ ਸੁਣੋ; ਕਿਉਂਕਿ, "... ਅਧਰਮ ਦਾ ਭੇਦ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਰਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ:"

ਅਰਲੀ ਗਾਇਟਿੰਗਜ਼, ਸਫ਼ਾ 74: "... ਕਿ ਉਹ ਅੰਕੜੇ ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਉੱਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਢੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਨਾ ਗਿਆ।"

ਇਹ ਭਟਕਾਓ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਰਮ-ਵਿਦ ਅਕਸਰ ਇਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ਾਂ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ; ਤੁਸੀਂ ਨਬੀ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ, ਦਾਨੀਏਲ 8:11 ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ rum ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ "ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ" ਹੈ, ਪਰ ਦਾਨੀਏਲ rum ਸ਼ਬਦ ਹੋਰ ਪੰਜ ਵਾਰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕਦੇ ਵੀ "ਲੈ ਜਾਣਾ" ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ—ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ "ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣਾ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਵੰਤ ਕਰਨਾ।" ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ 8:11 ਵਿੱਚ rum ਦਾ ਅਰਥ "ਹਟਾ ਦੇਣਾ" ਹੈ, ਪਰੰਪਰਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ: ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ *Early Writings*, 74 ਵਿੱਚ "figures" ਦਾ ਅਰਥ ਕਲਾਤਮਕ ਆਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਜਾਂ ਚਿੱਤਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, "ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ figures ਦਾ ਅਰਥ ਗਣਿਤ ਹੈ," ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਕਿ ਅਧਿਕਤਰ ਲੋਕ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਪਾਉਂਦੇ ਕਿ figures ਦਾ ਅਰਥ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਗਣਿਤ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਆਪ ਹੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ: ਅੰਕਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? Early Writings, ਸਫ਼ਾ 74 ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "His hand was over and hid a mistake in some of the figures," ਅਤੇ

ਸਫ਼ਾ 236 ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "His hand covered a mistake in the reckoning of the prophetic periods." ਉਹ ਭਵਿੱਖਵਿਦੁਸ਼ਟਾ ਆਪ ਹੀ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ figures ਤੋਂ ਭਾਵ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਅਰਸੇ ਹਨ—ਗਣਨਾ, ਨਾ ਕਿ ਚਿੱਤਰਕਲਾ।

ਤਾਂ ਫਿਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਕਿਸ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ? ਉਸ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਇੱਕ ਗਲਤੀ—ਅੰਕਾਂ—ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ।

2520 ਦੀ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਵੱਲੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ

ਇਹੀ ਮੂਲ ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ 2520 ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕਿ ਕੀ Ellen White ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੈਧ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਮੰਨਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹੀ ਦਲੀਲ ਹੈ—ਇਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਅਤੇ ਇਥੋਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵੈਧ ਅਤੇ ਸੱਚੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਹੈ।

ਅਰਲੀ ਰਾਈਟਿੰਗਜ਼, ਸਫ਼ਾ 74 ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅੰਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਕੁਝ ਗਲਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ, ਉਹ ਉਸੇ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸਫ਼ਾ 236 ਉੱਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ: "ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਨੰਦਮਈ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।" ਉਹ ਟੈਰੀਇੰਗ ਟਾਈਮ [22 ਮਾਰਚ, 1844], ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਉਹ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ; ਪਰ ਇੱਥੇ ਉਹ 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਦੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ: "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।" "ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ।" ਉਹ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ। ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ, ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਉਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। "ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ,"—ਇੱਕੋ ਗਲਤੀ—"ਅਤੇ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਵੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ। ਸਮਾਂ ਲੰਘ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦੀ ਆਨੰਦਮਈ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਹੌਸਲਾਹੀਣ ਹੋ ਗਏ, ਜਦਕਿ ਉਹ ਲੋਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਦਾਅਵਾ ਦਿਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਮੇਂ ਦਾ ਲੰਘ ਜਾਣਾ ਅਜਿਹੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਚਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਉਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਖੀ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਣ ਲੱਗੇ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਪਰਖ ਦੇਣ ਲਈ ਇਹ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕੇ ਕਿ ਕੌਣ ਪਰਖ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਹਟੇਗਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਜਾਵੇਗਾ।

ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਸਵਰਗੀ ਲਸ਼ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਨਿਰਾਹ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿੱਠੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਦੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮੰਡਰਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਵਰਗੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਪੇਖਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜੇਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਭੇਜੀ ਸੀ। ਉਹ

ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਹੋਏ ਜਣੇ, ਜੇ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਆਇਆ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਈਬਲਾਂ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਾਂ-ਅਰਸਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੱਥ ਅੰਕਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਗਲਤੀ—ਇਕੋ ਹੀ—ਸਮਝਾਈ ਗਈ।

ਇੱਥੇ ਉਹ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਗਲਤੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਿਣਤੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦੇ ਅਰਸਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। “ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦੇ ਅਰਸੇ 1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਸਬੂਤ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦੇ ਅਰਸੇ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੇ।” ਚਰਚਾ ਸਮਾਪਤ! ਐਲਨ ਵਾਈਟ 2520 ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ।

1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਉਹ 1843 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸਮਝਦੇ ਸਨ: 1335, 2520, ਅਤੇ 2300। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕੁਝ ਅੰਕੜਿਆਂ ਦੀ ਭੁੱਲ—ਇਸ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਦੀ—ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਰੱਖਿਆ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਨਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ, ਤਦ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ।

1335 ਦਾ ਆਰੰਭ ਈਸਵੀ 508 ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ 1843 ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 2520 ਦਾ ਆਰੰਭ 677 ਈਸਾ-ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਲ ਦੀ ਪੂਰਣਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਗਵਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਉਹੀ ਸਬੂਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1843 ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ 2520 ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। 2300 ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ 457 ਈਸਾ-ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ 1843 ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਰਾਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ 1844 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ।

ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ ਜੋ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੀ ਹੈ: 1335। ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਟੈਰਿੰਗ ਟਾਈਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਰਾਹੀਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਤੱਕ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਇਸ ਉਧਰਣ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ: “ਧੰਨ ਹਨ ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜੋ 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ।” ਇਹ ਹੈ, “ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ 1843 ਤੱਕ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।” ਅਗਲੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪੂਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ; ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਦ ਦਾਨੀਏਲ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ।” Manuscript Releases, volume 21, 437.

ਦਾਨੀਏਲ ਦਾ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਦਾਨੀਏਲ 12 ਦੀ ਆਯਤ 13 ਹੈ। “ਧੰਨ ਹਨ ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜੋ 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ” ਆਯਤ 12 ਹੈ। ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦਾਨੀਏਲ 12:12-13 ਉੱਤੇ ਦਿਵਿਆ ਟਿੱਪਣੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਯਤਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 1843 ਅਤੇ 1844 ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜੋ 1843 ਦੀ ਇੱਕ ਗਲਤ ਸਮਝ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਇੱਕ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, “ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਭਾਵੇਂ

ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਰੀ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ। ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਨੇ 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਸੀਸ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

1335 ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ। 2520 ਅਤੇ 2300 ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਐਲਾਨ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹੀ ਸਬੂਤ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਸੀ ਕਿ 2520, 2300 ਅਤੇ 1335 ਦਾ ਅੰਤ 1843 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੇ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਉੱਤੇ ਚਮਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਭ ਲਿਆ—“ਭਾਵੇਂ ਉਹ [ਦਰਸ਼ਨ] ਦੇਰੀ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ।” ਮਸੀਹ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਆਗਮਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਉਸ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਸੱਚੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਬਿੰਦੂ ਸੀ। ਤਦ ਵੀ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਆਪਣੀ ਉਸ ਭਾਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਉੱਠ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਜੇਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਉਸ ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਸਕਣ, ਜਿਸ ਨੇ 1843 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਦੁਰਅੰਦੇਸ਼ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਭਰਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਰੁੱਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੁਰਗ-ਭੇਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ।

ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗ ਹਨ। ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵਰਗ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਡਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹੀ ਸਬੂਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1843 ਵਿੱਚ 2520 ਅਤੇ 2300 ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ।

ਭਾਵੇਂ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਉਤਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਜੁਲਿਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 1844 ਨੂੰ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ, ਸਮਝ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ। ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਇਹ ਕੇਵਲ 1844 ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹੀ; ਇਹ ਠੀਕ ਇਸੇ ਦਿਨ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥਾ ਬਖਸ਼ੀ।

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ? ਉਹ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਜੋ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਹਨ: 1335, 2300, ਅਤੇ 2520।

ਇਹ ਸਮਝ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲੱਗੇ, "ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਓ।" ਇਹ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ।

ਆਓ ਅਸੀਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਈਏ: ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਦੀ ਵਰਤੋਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਚਾਰਟ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਸਮਝ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ 1844 ਵਿੱਚ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ 1843 ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਲਈ ਚਾਰਟ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਆਖ਼ਰੀ ਪੈਰਾ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜੇ ਗਏ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਿਆਰੂਪ ਦੇਣ ਤੋਂ ਡਰ ਕਰਕੇ ਰੋਕੇ ਰਹੇ; ਪਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਉਸ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਬਾਧ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮੇਂ 1844 ਤੱਕ ਵਿਸਤਾਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਕਿਹੜੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ? 2520, 2300, ਅਤੇ 1335। ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, "ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਹੈ! ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ 1844 ਤੱਕ ਫੈਲਦੀਆਂ ਹਨ।" ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ 2520 ਅਤੇ 2300 ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਹੈ।

"ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਰਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਡਰ ਕਰਕੇ ਰੋਕੇ ਰਹੇ; ਪਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤ ਜਾਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਉਸ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੱਧ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦੇਣ, ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮੇਂ 1844 ਤੱਕ ਫੈਲਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਪੂਰੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਭੁੱਲ—ਇਕ ਵਿਲੱਖਣ ਭੁੱਲ—ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਪੱਖ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਜੋ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਤਾਂ ਵੀ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ; ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਨ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਹੋਰ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਸੁਣ ਸਕਣ।"

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ 2300 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ 2520 ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਜੋਤ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਹੋਰਨਾਂ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸਾਹਸ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਪਰ ਯਿਸੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਮੁਖਮੰਡਲ ਦੀ ਜੋਤ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦਿਤ ਸਨ। ਉਹ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। "Early Writings," 235–237.

2520 ਬਾਰੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਗਏ ਬਿਨਾ, ਅਸੀਂ ਜੋ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਲਨ ਵ੍ਹਾਈਟ 2520 ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮੁਹਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛਾਲਾਂ ਹਟਾ ਦੇਵੇ। ਐਲਨ ਵ੍ਹਾਈਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹੀ ਸਬੂਤ ਜਿਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 1843 ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ, ਜਾਂ ਅੰਕੜਿਆਂ, ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਹੁਵਚਨ ਵਿੱਚ ਕਰਦੀ ਹੈ। 1843 ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਹਨ ਜੋ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ।

ਜੇ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ 1335, ਉਸ ਲਈ ਵਿਆਕਰਣਕ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਨਾਤੇ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ "figures" ਅਤੇ "prophetic periods" ਕਹਿਣ ਵਾਸਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਵਧੀਆਂ ਮੰਨੇ। ਜੇ ਤਿੰਨ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੂੰ ਉਹ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ 2520 ਅਤੇ 2300 ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੇ।

ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਇਕ ਐਸਾ ਅਨੁਭਵ ਉਤਪੰਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਖੜੇ ਹੋ ਸਕਣ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅਗੁਆਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ: ਜੇਮਜ਼ ਵਾਈਟ ਅਤੇ ਯੂਰਿਆਹ ਸਮਿਥ

ਅਗਲੇ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੋ ਅਗਵਾਨ ਹਨ, ਜੇਮਜ਼ ਵਾਈਟ ਅਤੇ ਯੂਰਿਆਹ ਸਮਿਥ। ਇਹ ਉਹ ਮੁੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਆਧੁਨਿਕ ਧਰਮ-ਵਿਦਿਆ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਜੇਮਜ਼ ਵਾਈਟ ਨੇ 1863 ਵਿੱਚ 2520 ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਯੂਰਿਆਹ ਸਮਿਥ ਨੇ 1870 ਅਤੇ 1880 ਦੇ ਦਹਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ 1844 ਵੱਲ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮੁੜ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਵੇਖੀਏ ਕਿ ਜੇਮਜ਼ ਵਾਈਟ ਅਤੇ ਯੂਰਿਆਹ ਸਮਿਥ ਇਸੇ ਇਕਸਾਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਿਆਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲੈਣ, ਅਤੇ ਗਲਤੀ ਦੇਖਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਗੁਆਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਐਲਨ ਵਾਈਟ "2520" ਜਾਂ "seven times" ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ, ਪਰ ਯੂਰਿਆਹ ਸਮਿਥ ਅਤੇ ਜੇਮਜ਼ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮੰਨੀ ਗਈਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ 2520 ਅਤੇ 2300 ਸਨ।

ਜੇਮਜ਼ ਵਾਈਟ, ਰਿਵਿਊ ਐਂਡ ਹੈਰਲਡ, ਖੰਡ 1, 9 ਜੁਲਾਈ, 1851: "ਇੱਕ ਆਪੱਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਖਦਾ ਹੈ, 'ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।' ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਸੁਣੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੱਤੀ 25:6 ਦੀ ਇਹ ਪੁਕਾਰ, 'ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ,' ਇੱਕ ਪੂਰਬੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ 1844 ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਐਡਵੈਂਟ ਸਮੂਹ ਵੱਲੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਨਕਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਸੀ।"

ਜੇਮਜ਼ ਵਾਈਟ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਨਿਪਟ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਭਟਕ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਉੱਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਗੇ।

ਇਹ ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਆਇਆ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਝਪਕੀ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਉਪਰੰਤ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੁਸਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ। ਉਸ ਪੁਕਾਰ ਨੇ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੀਵੇ ਸੰਵਾਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਇਹ, ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਾਥ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਆਗਮਨ-ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਜਾਗਰੂਕ ਕਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਖੋਜ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸੰਸਾਰਿਕ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪੁਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ 1844 ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ, ਜੋ ਸਬੂਤ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਗਮਨ 1843 ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸੇ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਦ ਅਸੀਂ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਵੇਖੀ ਜਿਸ ਨੇ 2300 ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਅੰਤ 1843 ਵਿੱਚ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਿਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ। ਦਿਵਯ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਹਸਤਿ—ਵੱਡੇ ਅੱਖਰ 'P' ਨਾਲ—ਨੇ ਇਸ ਗਲਤੀ ਨੂੰ—ਇਕਵਚਨ—ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਢੱਕੇ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੇਖੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਗਲਤੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 2300 ਵਿੱਚੋਂ ਪੂਰੇ 457 ਸਾਲ ਘਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ 1843 ਬਚਦਾ ਸੀ, ਬਿਨਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਕੀਤੇ ਕਿ 457 ਈ.ਪੂ. ਦੇ ਸਾਲ ਦਾ ਜੋ ਅੰਸ਼ ਬੀਤ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ 70 ਹਫ਼ਤੇ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

"ਸਾਡੇ ਮਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਵੱਲ ਦਿਸ਼ਾਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ, [1843,] ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਰਸਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਉਹਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਕਾਲਗਣਨਾਕਾਰ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ

ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਉਸੇ ਸਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਸਨ।”

ਹੁਣ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਅਰਸੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

“ਤਥਾਪਿ, ਇਹ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੀ ਸੀ।” ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਉਹ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਗੇ ਕਿ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ।

ਅਸੀਂ ‘ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ,’ ਜਾਂ 2520 ਸਾਲਾਂ, ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਮਨੋਮੋਹ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸੀ ਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਾਲਗਣਨਾ-ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਬੜੀ ਹੀ ਏਕਮਤਤਾ ਨਾਲ ਈ.ਪੂ. 677 ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ।’ ਇਹ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਨਿਪਟ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਅਰਸੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਲਈ ਇਹੀ ਇਕ ਮਿਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਅਤੇ 2520 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਈ.ਪੂ. 677 ਘਟਾਉਣ ‘ਤੇ ਈ.ਸ. 1843 ਬਚਦਾ ਸੀ। ਪਰੰਤੂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ 2520 ਸਾਲ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਲਈ ਈ.ਪੂ. ਦੇ ਪੂਰੇ 677 ਸਾਲ ਅਤੇ ਈ.ਸ. ਦੇ ਪੂਰੇ 1843 ਸਾਲ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਨ, ਤਿਵੇਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਵੀ ਅਨਿਵਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਰਸੇ ਨੂੰ ਈ.ਸ. 1844 ਵਿੱਚ ਉਤਨਾ ਅੱਗੇ ਤੱਕ ਵਧਾਈਏ, ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਈ.ਪੂ. 677 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।’

ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ “Providence ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਭੁੱਲ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ,” ਵਿੱਚ 2520 ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।

ਉਰੀਆਹ ਸਮਿਥ: “ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਈਸਵੀ ਸੰਨ 1843 ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਤਿਵੇਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਸੰਬੰਧੀ ਹੋਈ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕਾਰਣਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਤਦ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇ ਸਾਰੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਮਿਆਦਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਈਸਾਪੂਰਵ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਮਿਤੀਬੱਧ ਕਰਦੇ ਆਏ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਪੂਰਤੀ ਨੂੰ—ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਵੀ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸਾਡੀ ਕਾਲਗਣਨਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੀ ਮਿਤੀ ਸਹੀ ਸੀ—1844 ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ, ਜਾਂ 2520 ਵਰ੍ਹਿਆਂ, ਜੋ ਈਸਾਪੂਰਵ 677 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ—ਮਹਾਨ ਜੁਬਲੀ, ਜਾਂ 2450 ਵਰ੍ਹੇ [ਨਾ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 1850 ਦੇ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ।], ਜੋ ਈਸਾਪੂਰਵ 607 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ—ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ 2300 ਵਰ੍ਹੇ, ਜੋ ਈਸਾਪੂਰਵ 457 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ—ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਉਸ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਮਿਆਦਾਂ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਤਾਰੀਖ ਲੈਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਘਟਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੀਤ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ; ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਈਸਵੀ ਸੰਨ 1844 ਵਿੱਚ ਉਤਨਾ ਹੀ ਅੱਗੇ ਤੱਕ ਫੈਲਣ, ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਈਸਾਪੂਰਵ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਕਾਲਗਣਨਾ ਦੀ ਸਹੀ ਹੋਣ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਈਸਾਪੂਰਵ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਮਾਂ ਕਦੋਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਿਆਦਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੂਤਰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰਲਾ ਸਮਾਂ ਸਹੀ-ਸਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।”

ਯੂਰੀਆਹ ਸਮਿਥ ਅਤੇ ਜੇਮਜ਼ ਵਾਈਟ ਦੋਹਾਂ ਇਹ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਅਵਧੀਆਂ ਨੂੰ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ 2520 ਅਤੇ 2300 ਸਾਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹੀ ਅਭਿਵਿਅੰਜਨ ਵਰਤੇ ਜਿਵੇਂ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਨੇ *Early Writings*, ਸਫ਼ਾ 236 ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਰਤੇ ਹਨ।

ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਜੰਜੀਰ: ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ

ਅਰਲੀ ਰਾਈਟਿੰਗਜ਼, ਪੰਨਾ 230: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੂਤ” —ਦੂਤ ਗਬਰਿਏਲ—“ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ” —ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ—“ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਉਸ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵਾਰੰਵਾਰ ਮਿਲਾਪ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਰਗ ਦਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ

ਸਮਝ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਣ ਜੋ ਸਦਾ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਜੰਜੀਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੜੀ ਪਿੱਛੇ ਕੜੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਅਚਰਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਨਿਹਾਰਣ ਨਾ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉੱਥੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇਕ ਸੰਪੂਰਨ ਜੰਜੀਰ ਦੇਖੀ। ਉਹ ਬਚਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾਹੀਣ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਸੋਭਾ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅੱਗੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਦੂਜੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, —ਗਬਰਿਏਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਵਿਧੀ ਦਿਖਾਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ proof-texting ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ।

ਗਬਰੀਏਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਲੜੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦਿੱਤੀ।

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ, ਐਡਵੈਂਟ ਰਿਵਿਊ ਐਂਡ ਸੈਬਥ ਹੈਰਲਡ, 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1854: “ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਅਧਿਐਨ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ‘ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦੇ ਸੱਤ ਸਮੇਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮਨੋਸੇਹ ਦੀ ਕੈਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਯਹੂਦੀ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਰਾਸ਼ਟਰ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਹਟ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਕਾਲਗਣਨਾਕਾਰਾਂ ਨੇ ਈਸਾ-ਪੂਰਵ 677 ਠਹਿਰਾਈ; ਕਿ 2300 ਦਿਨ ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਹੋਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਕਾਲਗਣਨਾਕਾਰਾਂ ਨੇ ਈਸਾ-ਪੂਰਵ 457 ਤੋਂ ਮਿਤੀਬੱਧ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਕਿ 1335 ਦਿਨ, ਜੋ ਨਿੱਤ ਦੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਘਿਣਾਈ ਵਸਤੂ ਦੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, [ਦਾਨੀਏਲ 12:11] ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਉਸ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੋਂ ਗਿਣੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਘਿਣਾਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਇਮ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਲਾਹ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਲਗਭਗ ਈਸਵੀ 508 ਤੋਂ ਠਹਿਰਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।”

ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗਬਰੀਏਲ ਨੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਲੜੀ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਬਿੰਦੂ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਆਰੰਭਿਕ ਬਿੰਦੂ AD508, 677BC, ਅਤੇ 457BC ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਬਿੰਦੂ ਦੂਤ ਗਬਰੀਏਲ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ।

ਆਖ਼ਰੀ ਧੋਖਾ: ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅਸਵੀਕਾਰਣਾ

ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਸੁਨੇਹੇ, ਪੁਸਤਕ 1, ਸਫ਼ਾ 48: “ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ . . . ਨਿਰੰਤਰ ਝੂਠੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਧੱਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ—ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅਖੀਰਲੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸਰ ਕਰ ਦੇਵੇ।” ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਆਖ਼ਰੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕੋ ਵੇਲੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਐਲਨ ਵਾਈਟ 2520 ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। 2520 ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮੇਤ ਨ੍ਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਾਣੀ ਵੀ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਰਹੇ ਹੋ।

“ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ . . . ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਲਸਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਧੱਕਦਾ ਹੋਇਆ—ਤਾਂ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਭਟਕਾ ਦੇਵੇ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਆਖ਼ਰੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਫਲ ਕਰ ਦੇਵੇ। ‘ਜਿੱਥੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉੱਥੇ ਲੋਕ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ’ (Proverbs 29:18)।” ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉੱਥੇ ਲੋਕ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦਰਸ਼ਨ ਕੀ ਹੈ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਾਟ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ?

“ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਿਖ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੱਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਲਿਖ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਉਹ ਦੌੜ ਸਕੇ।” ਹਬੱਕੂਕ 2:2 (KJV)। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ

ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ; ਅਤੇ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਚਾਰਟ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।

“ਸ਼ੈਤਾਨ ਚਤੁਰਾਈ ਨਾਲ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਾਧਨਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੱਚੀ ਗਵਾਹੀ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਡੋਲਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਟੈਸਟਿਮੋਨੀਜ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਐਸੀ ਘਿਣਾ ਭੜਕਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ।” ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ “ਸ਼ੈਤਾਨੀ” ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਕਰਤੂਤਾਂ ਵਜੋਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ Patriarchs and Prophets ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸੰਦੇਹਾਂ ਦੀ ਸੁੱਖਮ ਇਸ਼ਾਰਾਬਾਜ਼ੀ ਕਰਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਹਮਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੋ ਇਹ ਸੰਦੇਹ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

“ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਐਸੀ ਘਿਣਾ ਭੜਕਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਡਰਾਮਗਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੈ: ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ, ਤਾੜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭਰਮਾਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਣ ਲਈ ਇਤਨਾ ਸਾਫ਼ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ।” Selected Messages, book 1, 48.

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਟੈਰੀਇੰਗ ਟਾਈਮ ਤੋਂ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ—ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਜੋ “The Midnight Cry” ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ “The Midnight Cry” ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਕਿਵੇਂ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵੀ ਜੋ ਇਸ ਅਗਵਾਈ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਉਹ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਤਿੰਨ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਉਹਨਾਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦੂਤ ਗੈਬਰੀਅਲ ਨੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ, 2520 ਸਮੇਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “The Midnight Cry” ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਸ਼ਿਖਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਾ ਕੇ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ।

ਸਪਾਲਡਿੰਗ ਐਂਡ ਮੈਗਨ, ਸਫ਼ੇ 305–306: “ਇੱਕ ਗੱਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ: ਉਹ ਸੈਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਝੰਡੇ ਹੇਠ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਟੈਸਟਿਮੋਨੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਅਤੇ ਤਾੜਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ।” ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨੀਂਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨੀਂਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਵਧੇਰੇ ਸਮਰਪਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਵਿੱਤਰ ਸੇਵਾ ਲਈ ਬੁਲਾਹਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਕੁਝ ਲੋਕ, ਜੋ ਹੁਣ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਚਾਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਸੁੱਧ-ਬੁੱਧ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਕੁਝ ਅਜੇਹੇ ਹਨ ਜੋ ਭਰੋਸੇ ਦੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਅਹੁਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਣ, ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਧਕਾਰ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕਾਲੇ ਝੰਡੇ ਹੇਠ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਲੈਣਗੇ।

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੀਮਤੀ ਸੱਚਾਈ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨਾਂ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖੁਲ੍ਹ ਰਹੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲਹੂ ਨੂੰ ਪੀਣਾ ਹੈ। ਸਮਝ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਕਾਸੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਲਗਾਤਾਰ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਦਿਵਿਆ ਆਰੰਭਕ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਨੇੜਲੇ

ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਨੇੜਲੇ ਸਾਂਝ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਦੀ ਰੋਟੀ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਾਣਨਗੇ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਸਵੇਰ ਵਾਂਗ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਆਤਮਿਕ ਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਦੇਹ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਖਾਣ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਸ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਰਾਹੀਂ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ।

“ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਦਿਵਿਆ ਕਿਰਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਦਰਿਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੱਚਾਈਆਂ ਲਈ ਹੋਰ ਡੂੰਘੀ ਕਦਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਸੱਚ ਦੀ ਸਾਡੀ ਖੋਜ ਅਜੇ ਅਧੂਰੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀਆਂ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਹੀ ਕਿਰਨਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਲੋਕ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਬਚਨ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਗੇ। ਉਹ ਮੰਦਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਾਨ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਸੰਸਾਰੀ ਸਮਝ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਮਸੀਹ ਨੇ, ਬੱਦਲ ਦੇ ਸਤੰਭ ਵਿੱਚ ਆਛਾਦਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ।” Spalding and Magan, 305–306.

ਜਿਹੜੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਦਰਿੰਦੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਝੰਡੇ ਹੇਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਰਗ ਹਨ: ਉਹ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਂਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ; ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਾਰੇ ਐਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਬਦਲਾਅ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਗੇ, ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਪੁਰਵ-ਛਾਇਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਮਰੇ ਹੋਇਆਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਵੱਲ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਬਦਲਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲਣ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹੋਰ ਦੋ ਉਧਰਣ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ।

ਉਹ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਜੋ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਰਾਹ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਉਹ ਅਗਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤਕ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ। ਇਹੀ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਡਰਨਾ ਹੈ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਣਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ 2520 ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦਰਸਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ 1843 ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮੋਹਰ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ ਪਰਾਕਾਸ਼ਣਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇਗਾ, ਤਦ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਿਜ਼ਮ ਉਸ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅ ਵਾਲੀ ਪਰਖ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸਦੀ ਪੁਰਵਛਾਇਆ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿੱਲਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀ ਗਈ ਸੀ।

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਤਿੰਨ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ: (1) ਉਸ ਨੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦੀ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। (2) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਅਰਥਾਤ ਜੇਸ਼ੁਆ ਹਾਈਮਜ਼ ਉੱਤੇ। (3) ਉਸ ਨੇ ਸਬਤ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ।

ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਿਆ: "ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਸਬਤ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ?" ਉਸ ਸਮੇਂਕਾਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਿੱਖਿਆ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਤੋਂ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵੱਲ ਬਦਲੀ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਲਰ ਉਸ

ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਿਆ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਨੂੰ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵਾਚਾ ਦੇ ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਦਸ ਹੁਕਮ ਵੇਖੇ, ਅਤੇ ਸਬਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਚਮਕ ਸੀ।

ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਮਿੱਲਰ ਨੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਸੀ—ਸੱਬਥ। ਇਸ ਲਈ, ਮਿੱਲਰ ਨੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਮਨੁੱਖੀ ਬਾਂਹ ਉੱਤੇ ਟੇਕ ਲਾਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦਰਿੰਦੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਟੈਸਟਿਮੋਨੀਜ਼, ਖੰਡ 5, ਸਫ਼ਾ 211: “ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆ—ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ—ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਪ੍ਰਹਾਰ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੁਰਸ਼, ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਹਾਨ ਜੋਤਿ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਹਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖਿਅਕਾਂ ਵਾਂਗ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।” ਉਹ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 8 ਅਤੇ 9, ਅਰਥਾਤ ਮੋਹਰ ਲਗਾਏ ਜਾਣ, ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 9 ਵਿੱਚ ਮੋਹਰ ਲਗਾਏ ਜਾਣਾ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 7 ਵਿੱਚ ਮੋਹਰ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ 144,000 ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਅਕ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।

“ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਮੌਕਾ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਮੇਂ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਭੁੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, “ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।” ਉਹ ਰਾਹ ਤੋਂ ਖਿਸਕਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

“ਇਹ ਬਚਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਭਲਾ ਕਰੇਗਾ, ਨਾ ਹੀ ਬੁਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੁਜਾ ਉੱਤੇ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਅਤਿਅੰਤ ਦਇਆਲੂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ‘ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ’ ਉਹਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਮੁੜ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਰਸਿੰਘੇ ਵਾਂਗ ਉੱਚੀ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੁਜਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਮੂੰਹ-ਬੰਦ ਕੁੱਤੇ, ਜੋ ਭੌਂਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਅਪਮਾਨਿਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਧਰਮੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ੇਧ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਰਦ, ਕੁਆਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਨਿੱਘੇ ਬੱਚੇ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।” Testimonies, volume 5, 211.

ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਸਫਲਤਾ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ, “ਯਹੋਵਾਹ ਇਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ: ਸ਼ਾਪਿਤ ਹੈ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਿਹੜਾ ਮਨੁੱਖ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਲ ਯਹੋਵਾਹ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” ਯਿਰਮਿਯਾਹ 17:5 (KJV)। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾ ਅਸਵੀਕਾਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਆਸਰਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੀ ਵਰਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਪੱਖ ਉੱਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਮੋਹਰ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ—ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੋਹਰ, ਜਾਂ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮੂਰਤ ਦੀ ਛਾਪ। ਆਦਮ ਦਾ ਹਰ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਹਰ ਧੀ ਆਪਣੇ ਆਗੂ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਂ ਬਰੱਬਾ ਨੂੰ ਚੁਣਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਸਭ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਪੱਖ ਦੇ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕਾਲੇ ਝੰਡੇ ਹੇਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਪਮਾਨਪੂਰਵਕ ਵਰਤਾਓ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। Review and Herald, January 30, 1900.

ਇੱਕ ਗੱਲ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੈ: ਉਹ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਝੰਡੇ ਹੇਠ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਭਰੋਸਾ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ।

ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਉਸ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅਵਾਂ ਵਾਲੀ ਪਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਦੂਤ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਉਠਾ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਕੋਲ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਛਾਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਦੂਤ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਮੈਨੂੰ ਵਾਰੰਵਾਰ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਬੀਤੇ ਹੋਏ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਮਰੇ ਹੋਏ ਤੱਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਅਭਿਲੇਖ ਨਾਲ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਵਰਤਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਪੰਚਾਂਗ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਅਭਿਲੇਖ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਏਗਾ। Publishing Ministry, 175.

ਸਾਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਜੋ ਕੰਪਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ, 2520 ਅਤੇ 2300 ਹੈ; ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਲੋਕ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਣਗੇ।

ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ, ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ, ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਕੇਵਲ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਸ ਹੀ ਹੈ? ਇਹ ਅਗਲਾ ਉਧਰਣ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖੋ:

ਇੱਕ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ, ਧੋਖੇ ਅਤੇ ਭ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਦੀ ਛਾਂ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ,—ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ, ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ। ਕੌਣ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪੀੜਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ? ਕਿਹੜੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਮੇਰਾ ਮਨ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, 'ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ।' ਪਰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਦੀਵਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭਰਨ ਲਈ ਤੇਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰ ਬੈਠਣਗੇ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉਹ ਜਾਣਣਗੇ ਕਿ ਚਰਿੱਤਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਤੇਲ ਹੈ, ਹਸਤਾਂਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।" Review and Herald, February 11, 1896.

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਕਿ 2520 ਇੱਕ ਵੈਧ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਮਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ 2520 ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹਬੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਵੱਲੋਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲਕ ਅਧਿਐਨ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾਂਗੇ।